

den Produktion, jeg nævnede, som Eksempel paa Husmændenes Stilling. Der er mangfoldige af disse 212,500 Ejendomsbesiddere, som ingen Svin producerer, og der er mange, som kun producerer et mindre Antal Svin end det af mig nævnte, følgelig kan der ikke være Tale om den Besparelse, det ærede Medlem nævnede, og det kunde det ærede Medlem have gjort sig selv Rede for ved ganske simpelt at se efter, hvor stor Svineproduktionen vilde blive for disse 212,500 Ejendomsbesiddere. Hvis hver af dem havde en Produktion af 10 Svin, vilde Resultatet blive, at de vilde producere saa at sige alle de Svin, der produceres her i Danmark. Det ærede Medlem har altsaa ikke taget sig i Agt for at bruge et forkert Tal, og derfor er hans Regnestykke galt og kan aldeles ikke tjene som Modbevis mod de Tal, jeg har anført.

I Forbindelse med dette Regnestykke har det ærede Medlem (P. Th. Nielsen) talt om, hvilke Tal Baron Lerche var kommet til, og som skulde vise, hvad Landbruget havde tabt ved Regeringens prisregulerende Foranstaltninger. Det ærede Medlem sagde, at han havde været paa et Møde, hvor Baron Lerche havde udtalt, at Landbruget tabte 337 Mill. Kr. ved Regeringens prisregulerende Foranstaltninger, men det ærede Medlem troede ikke, Tallene var rigtige; det tror jeg heller ikke. Det ærede Medlem sagde, at Tallet blev rigtigt, naar det blev divideret med 10; følgelig skulde det Tab, Landbruget led ved Regeringens prisregulerende Foranstaltninger, være 33,7 Mill. Kr. Det vilde interessere mig i høj Grad at høre det ærede Medlem udvikle, hvorledes Landbruget kommer til dette Tab paa 33,7 Mill. Kr. Ved at nævne dette Tal har det ærede Medlem i Virkeligheden bevist, at Regeringens prisregulerende Foranstaltninger tjener Husmændene til Fordel, thi de 33,7 Mill. Kr. er ikke tabte paa Flæsket, og de er ikke tabte paa Brødkornsforanstaltningerne. Det ærede Medlem har selv gentagne Gange her i Salen gjort Rede for sit Standpunkt til Rugprisen; han vilde have, at Maksimalprisen for Rug skulde være 21 Kr., det var Dagens Pris, det var den Pris, som Rugproducenterne grundlovsmæssigt efter hans Opfattelse havde Krav paa, men Maksimalprisen blev 19 Kr. 50 Øre. Der var altsaa $1\frac{1}{2}$ Krones Forskel paa den Pris, det ærede Medlem vilde have, der skulde betales, og den Pris, der blev betalt. Men selv om man regner med et meget højt

Tal, kan der ikke for Rugens Vedkommende være tabt mere end 3 Mill. Kr. for Landbruget. Det er det allerhøjeste. Og gennemgaar man det Tab, som Landbruget har haft af Flæskemaksimalprisen, og lægger det til Grund for det Tab, der vilde være paa et Aar, ved det ærede Medlem meget godt, at Tabet paa Flæsket ikke kan blive over 10 Mill. Kr. Det samlede Tab ved disse to Maksimalpriser — og det ærede Medlem siger jo, at det er de eneste, der er Tale om — bliver da 13 Mill. Kr. De øvrige 20,7 Mill. Kr. maa altsaa, hvis det ærede Medlem har Ret i den Betragtning, at der er tabt 33,7 Mill. Kr., være tabte af Kornproducenterne til Fordel for det mindre Landbrug, der skal købe Sædvarer.

Det andet Standpunkt, det ærede Medlem (P. Th. Nielsen) har indtaget, har været dette, at Krigskonjunkturernes højeste Pris skulde være gældende. Det har i Virkeligheden været det ærede Medlems Standpunkt og ogsaa de andres Standpunkt, der har støttet det ærede Medlem i hans Bestræbelser for at føre Regeringen bort fra dens Standpunkt. Han har ganske vist søgt paa forskellig Maade at tilsløre det ved at sige, at man nok vilde gaa med til visse regulerende Foranstaltninger; men jeg vil henvise til, hvad Skoleforstander Madsen-Mygdal har sagt om sit Forslag om Ophævelse af Maksimalpriserne og Tilskud til den ubemidlede Befolkning ved en ekstraordinær Skatteudskrivning. Jeg kan gøre det saa meget mere, som det ærede Medlem har givet dette Forslag sin Tilslutning. Forstander Madsen-Mygdal siger: „Det er ganske rigtigt fra min Side en Forudsætning, at enhver Maksimalpris, der virker som en Særskat paa enkelte Produktioner indenfor Landbruget, maa bortfalde“. Det vil i Virkeligheden, praktisk talt, betyde, at enhver Foranstaltning, der overhovedet virker i Retning af, at Prisen paa Landbrugsvarer nedsættes, skal ophæves. Konsekvensen af dette Standpunkt maa naturligvis blive, at der aabnes de kornproducerende Landmænd den samme Adgang til Eksport, Salg og Udnyttelse af Krigssituationen, som der er givet de fedevareproducerende Landmænd. Det ligger i Ordene, og det ligger i Sagens Sammenhæng. Følgen vil, som jeg tidligere har paavist, blive, at det mindre Landbrug kommer i en ganske overordentlig vanskelig Situation, ja, at dets Produktion overhovedet ikke kan fortsættes. Mine Tal har været fuldkommen rigtige. De modbevises i alt Fald